

A tartalomból:	
Kié a Reformáció?	2
Szeretetben, békességben élünk	3
A Föld sója	4
Luther önmagáról	5
Csurgói szeglet	6
Szélrózsa	7
Finnországi vendégek	8
Munkaév-kezdő nap	9

Véget ért az aratás, Asztalon az áldás. Hozzád száll ma, jó Atyánk, Hála és imádás. Hű kézzel, bőséggel Gondoskodtál rólunk. Köszönetet mondunk.

(EÉ 490,1)

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2016. III. szám

„Örökségem igen tetszik nekem!” (Ps 16,6.)

Hamarosan reformáció emléknapiját ünnepeljük és belátható közelségbe került a reformáció kezdetének 500. évfordulója is. Úgy tűnik, hogy az utóbbi egyházunk határain túl is, a világ kereszténysége családjában is erőteljes újragondolás hullámszámát indíthatja el. Már most egyetértés mutatkozik abban, hogy nem a kereszténység szétdarabolásának, de nem is egyes személyek fölmagasztalásának ünneplésére készülünk. Még akkor sem, ha tudjuk, hogy amikor Isten dolgozik, nem kiiktatni, hanem bekapcsolni szokta embereit. Emlékezünk Róma 10,14-15.-re! A reformáció „aktivistái” aszerint minősülnek, hogy miként viszonyulnak a Krisztus áldozatában kapott örökséghez.

A zsoltár imádkozója nem láthatta a teljes örökséget, mégis öröme telik benne. Sokféle örökség van, ami nem fakaszt öröme, sőt egyenesen kellemetlen. Emlékszem, bár még csak nyolc éves voltam, hogy 1936 körül sokan igyekeztek – ha nem is jószántukból – szabadulni a családnév örökségétől. Édesapámat, aki akkor a falu bírója volt, - rávette a főjegyző, hogy tegye le a szlávosan hangzó „Badics”- ot. Nagynéném, apám nővére sohasem bocsátotta meg a név örökségéről való lemondást.

Magas egyházi tisztséget is viselő, történelmi névvel élő, a dunántúli evangélikusság életében sorsdöntő szolgálatot végző család utolsó férfisarjának az volt a véleménye, hogy mivel a reformáció nem tudta egész népünket áthatni, a nemzet egysége érdekében le kellett volna mondani az evangélikus reformáció örökségéről. Az ősi név és szolgálat örökségéről revolvergolyó jelezte a lemondást. Nem telt öröme ebben az örökségben. Móra Ferenc vagy Tömörkény István írt a hosszában kettéfűrészelt itatóvályúról: mindkét örökös szegényebb lett, a harag azonban átkozottan egységesen öröklődött. A dunántúli egyházkerület története is tud állítólagos tartozás címén kettéfűrészelt úrvacsorai kehelyről...

Nem ítélek, hanem magamnak is fájdalmat okozok, amikor ennek ujjongó örökösnek a

hallatán ilyen sok fanyalgó örökösnek a szomorú példáját emlegetem.

Pedig öröme hangoló örökség is van. Néha csak egy tárgy, vagy pár vonás. Apai nagyanyám énekeskönyve. A nevét is rányomtatta a pápai könyvkötővel. Meg a bőrkötésétől már rég megfosztott, „se eleje, se vége” családi biblia, amelyhez hozzá van kötve az 1704-ben, Kasselben kiadott, kottás zsoltairos könyv is. A kanonikus könyvek után üresen álló féloldalon egy 1887-el kezdődő családi krónika-töredék, a 18 évesen árvára maradt nagyanyám kezeírásával. Mindezeknél fontosabb számomra, hogy valaki, valamikor elhalványult rozsdavörös ácsplajbással aláhúzza Gal 3,10-11. -et! Valaki, akit nem ismertem, üzent az örömtől szerző örökségről!

Ez a reformáció öröksége. Krisztusi örökség. Maga Krisztus az élő, örömtől szerző örökség. Ki nem sajátítható, negatívumokba nem nyomorítható, csodálkozásra indító, Krisztus gazdag örökségétől tágszívű, befogadó, ajándékozó örökség. Türelmes örökség. Falunkban senki evangélikus gazda nem gondolt arra, hogy a katolikus körmenet elé fölsöpört kocsiútra ráhajtson. De a türelmes örökös önmagával szemben nagyon kritikus: egyszer visszafordították a már említett „protestáns” főjegyző kocsisát, akit gazdája Nagypénteken trágyahordásra parancsolt. Külsőségek? Jaj annak a fajta örökségnek, amely megmosolyogja, vagy egyenesen megveti az ilyen, vagy hasonló, banálisnak tűnő megnyilvánulásokat. A „Solus Christus” és a teljes humánus egy örökséghez tartoznak. Összetartoznak. Azt jelzik, hogy az örökségből **élni** lehet. Nem választható el Jézus Krisztustól. Ő maga részesít belőle, magából, amikor keresztel, szavában, testében-vérében életet, örökéletet ajándékát adja. Így örökségünk sohasem „second hand”, másoktól levett gúnya, hanem ránk szabott, nekünk szánt újdonság, aminek a teljessége még előttünk van, de már most örömünk telhetik benne!

Fehér Károly

Ki a Reformáció?

Köztudott, hogy 2017-ben ünnepeljük a Reformáció indulásának félszázados jubileumát. Egyetlen szó, ami ebben a mondatban többszörösen is kérdéssé válik. Ez a szó pedig: ünnepeljük. Méghozzá ennek a szónak többes szám első személye. Mi ünnepeljük. De vajon kik tartoznak ebbe a „mi”-be.

Mivel az évforduló 1517. október 31-re emlékeztet, amikor Luther Márton Wittenbergben közzé tette híres 95 tételét, ezért nem férhet kétség ahhoz, hogy a Luther tanait követők – akiket hajdan Ágostai Hitvallású evangélikusoknak neveztek, akikről – Luther akarata ellenére – gyakran mint lutheránusokról beszélnek – vallhatják magukénak ezt az ünnepet, sőt magát a folyamatot, a Reformációt. Valóban az a fölfedezés, hogy *„Az egyház kincse valójában Isten dicsőségének és kegyelmének szent evangéliuma (örömhíre).”* (62. cikk), végtelen gazdaggá tett bennünket. Ezért a dicsőségért és kegyelemért szüntelen hálát adunk Istennek. Ez a dicsőség és kegyelem tesz bennünket igazakká Isten színe előtt Jézusért. Megszabadultunk tehát az elvárások hordozhatatlan terheitől, attól az aggodalomtól, hogy tudunk-e elég jól cselekedni életünk folyamán. Ugyanakkor ez a dicsőség és kegyelem fordított bennünket az emberek felé, akik segítséget szenvednek. *„Arra kell tanítani a keresztyéneket, hogy aki látja a rászorulókat és azt elhanyagolva búcsúra költ, az nem a pápa elengedését szerzi meg, hanem Isten rosszállását.”* (45. tétel).

Elsőrenden tehát az evangélikusoké ez az ünnep. Kicsit fájó, és bizonyos tájékozatlanságra vall, amikor közéleti szereplők, a világi média elfeledkezvén erről a reformátusok, vagy: a református egyházak (sic!) ünnepének tartják. Mert ez az ünnep az evangélikusok ünnepe. Szükséges is volna újra és újra felidézni azokat az értékeket, amelyeket az evangélikusság hordoz, amelyek az evangélikusság sajátosságai.

De vajon csak az evangélikusoké-e az ünnep? Azt gondolom, legtöbbször teljes szívvel köszöntik, hogy református testvéreink velünk együtt ünnepelnek. Hiszen a Reformáció négy alappillérét – egyedül Krisztusért, egyedül hit által, egyedül kegyelemből van üdvösségünk, s egyedül a Szentírás ad mértéket hitünknek – együtt valljuk. Örömmel látjuk, hogy a közös ünnep szervezésében valóban közösen veszünk részt, hogy nincs köztünk vita az elsőségről, rangról, nem vitatkozunk a különbözőségeken, nem bántjuk egymást eltérő istentisztelete vagy ének-kincse miatt. Sőt, ahol lehet, egymás segítségére vagyunk. Székesfehérváron is gyakran megéljük ezt az egységet a közös szolgálatban, Sárosdon és Gárdonyban református testvéreink templomában tarthatjuk az istentiszteleteinket.

Többen azonban megkérdézik: vajon a baptisták vagy a római katolikusok hogyan kerülnek bele a reformációi emlékbizottságokba. A kérdésre röviden azt válaszolom: nem tehetünk másként. Nem külső nyomás, nem a történelmi idők jeleinek felismerése, nem valamiféle előny sejtése rejlik a mögött, hogy együtt ünnepelni készülünk.

Csak gondoljuk végig a szót: reformáció. Reformálni csak belülről lehet. Akik kiszakadván az egyháztestből akarnak valami újat létrehozni, azok – a Szentlélekkel szembehaladva – nem reformálnak. Olyan az, mintha egy elhasznált lakás nem renoválnánk, hanem elcserélnénk egy másikra. Ha azt mondjuk, ötszáz éve reformáció történt – és történik folyamatosan velünk – akkor valljuk, hogy ugyanabban az egyházban élünk.

Ezt eleink is így gondolták. Hiszen a reformáció sok hitvallása – beleértve az Ágostai Hitvallást (1530) is – azért született, hogy igazolja a pápaiak előtt, hogy tanításunk a Szentírás alapján áll, és ezt írják a bevezetőben: „ha pedig az ügynek ez a megtárgyalása nem sikerülne Császári Felséged rendeletének szándéka szerint, és eredménytelenül végződne, - ez a többi választófejedelemtől, fejedelemtől és rendtől mint a másik pártfélétől függ -, mi akkor is bizonyosságát adjuk: amennyire ez Istennel és jó lelkiismerettel lehetséges, semmit sem utasítunk vissza, ami valamiképpen a keresztyén egyetértés elérésére vezethet”.

Az egyház egy. Ha ünnepelni akarjuk a Reformációt, csak együtt ünnepelhetjük. Csak akkor ünnep a Reformáció, ha az egész egyháznak ünnepe. A Reformációt a Szentlélek művének valljuk, a Szentlélek pedig az egész egyháznak, az egyetemes anyaszentegyháznak adatott Lélek.

De vajon mi ünnepeljük-e a Reformációt? Vagy emlékezni akarunk csak – s lemondunk arról, hogy az igehirdetés bennünk is megtérést, bűnbánatot keltsen? Pedig a 95 tétel első cikkében ezt vallja Luther: „Mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: „Térjete meg!” - azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen (Mt 4,17)”.

Vajon ünnepeljük-e a megelevenítő Lélek munkásságát? Tudunk-e lelkesedni azért a hitért, amelyre Jézus elhívott? 1984-ben, a Lutheránus Világszövetség budapesti ülésének kezdő és záró istentiszteletére kétszer tízezer jegyet adtunk ki, és sok száz jelentkezőnek nemet kellett mondanunk. Idén, a szabad vallásgyakorlás idején nem telt meg a mintegy ötezer főt befogadni képes Tüskecsarnok a nemzetközi keresztyén találkozó alkalmával.

Vajon ünnepeljük-e a Reformációt? Vagy már az „egyedül Krisztus” mellé odatettük a megélhetés, az egészség, a magam megvalósítása istenségeit? Az „egyedül kegyelemből” gondolatát kiegészítettük az elvárások teljesítésével, a megfélemleni akarással, a „régen az úgy volt”-tal? Az „egyedül a Szentírás”-hoz odabiggyesztettük a világháló híreit, a guruk tanácsait és saját észjárásunkat? Miénk-e még az ünnep – evangélikusok vagyunk-e még?

Mert a Reformáció az egyház ünnepe. És „Istennek hála, a hét éves gyermek is tudja, mi az egyház, ti. a szent hívők és juhok, akik az ő pásztoruknak hangját hallják” (Luther: Schmalkaldeni cikkek.)

Városunk és gyülekezeteink közös reformációi ünnepeit két – egymást segítő – csoport formálja. A városi bizottságot Kovács Béla Sándor képviselő vezeti, a gyülekezetek közös munkacsoportját pedig id. Szabó Balázs református presbiter fogja össze.

A városi programok élén az emlékévet nyitó ünnepi ülés áll, amelyet terveink szerint január 28-án rendeznénk a Városházán. Több irodalmi program (Királykút), zenei alkalom (orgonahangversenyek, kórustalálkozók) tesz emlékezetessé majd az évet. Fáklyás felvonulást tervezünk az evangélikus templomtól a református templomig zsoltár-énekléssel, óriáskönyv áll majd augusztus közepétől szeptember közepéig templomunk előtt, amely az evangélikus egyház történetét mutatja be, a megyei múzeum szervezésében bemutatásra kerülne a protestáns egyházak tárgyi gyűjteménye – illetve azon keresztül a Reformáció Fejér megyei történelme. Ezek még csak tervek, de városunk méltó módon igyekszik megemlékezni a Reformáció 500. évfordulójáról.

Egyházi megemlékezéseink már elkezdődtek. Ennek jegyében tartottuk a tavaszi családi napot, a munkaévkezdő csendesnapunkat, Csákváron reformációi futógalát rendeztek, június 18-án indult az 500 nap imádság a Reformációért, október 28-án készülünk Tóka Ágoston orgonahangversenyére az evangélikus templomban. Máris annyi alkalom, hogy csak buzdítani tudom a testvéreket, hogy a Reformáció500.hu honlapon kövessék az eseményeket és figyeljék a lehetőségeket.

Hogy a Reformáció a mi ünnepünk legyen.

Bencze András

Szeretemben, békeességben élünk. Élünk!

Hálát adhatunk Istennek, hogy a címben megfogalmazottakat tapasztaljuk és éljük meg a „Nyugdíjas Klub” közösségében a mai napig is, immár húsz éve. Legyen ez így a cím második felében megfogalmazott felszólítás szerint, az elkövetkező időben is!

Igen, húsz éve, 1996. október 14.-én alakítottuk meg gyülekezetünk idősebb tagjaiból álló csoportot, a „Hit-Remény-Szeretet Nyugdíjas Klub”-ot.

Húsz év sokaknak nem nagy idő, de egy fiatal ember életében igen jelentős korszak lehet. A boldog gyerekkor után, a felnőtté válás korát jelentheti.

Az eltelt húsz év a mi csoportunkban is sok változás hozott. Sajnos a születésnap ünneplésekor emlékeznünk kell, a már azóta elhunytakról, akikre mindig szeretettel gondolunk. Emlékeket megőrizzük. Ők már a mennyei Atya szeretetét élvezik.

Álljon itt most a nevük is, ebben az emlékező írásban megörökítve: dr. Molnár Gyula, Bozsák Jánosné, Falussy Ferencné, Dévényi Ferencné, Jávor Ferencné, Spornyi Lászlóné, Németh Julika

Most pár mondatban a klub működéséről szólnék. Hogyan is működik a klub?

Ez a kis csoport a nevéhez híven, hitben, szeretetben, békeességben él. Csodálatos érzés megtapasztalni a közösség erejét, szeretetét, az egymás iránti szeretetet, tiszteletet, figyelmet. Büszkék vagyunk erre a csoportra, egymásra.

Érezzük, hogy „az Úr csodásan működik”.

A klub összejöveteleit havonta egyszer, a hónap első hétfőjén tartjuk. Egy-egy alkalommal általában 12-15 fő jön össze. Célja, hogy az idős, egyedülálló és családban élő, hívő testvéreink - felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül – közösséget alkosson. A találkozások keretében, beszélgetünk, elmondhatjuk egymásnak problémáinkat, megoszthatjuk örömeinket. A klub tevékenysége széleskörű. Névnapok, kerek születésnapok ünneplése. Meghívott előadók hallgatása. Rövid felsorolásban a következők:

-Lukács László néprajzkutató előadása – Farsangi népszokások

-dr. Szinnye Katalin – Egészségügyi felvilágosítás

-Prépost Károlyné Judit – Egészségünk védelmében

-Prépost házaspár (Károly és Judit) – Munkatársképzésen

elhangzottak

-Fehér Károlyi ny. esperes és Kósa László ny. lelkész színes életútjáról és lelkeszi élményeiről tartott beszélgetések.

Tartalmas kirándulások (Budapest, Siófok, Sukoró, Fehérvárcsurgó, Nádasdladány, Dunaújváros, Oroszlány, Dég – Ozora, Várpalota), kiállítás látogatások szerepeltek a programunkban. Nem is lehet felsorolni az összes eseményt, ami történt velünk.

Régi kapcsolatban vagyunk a Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet Nyugdíjas Klubjával. A két testvérgyülekezet rendszeres látogatást tesz egymásnál, gazdag programok keretében.

2002-ben kapcsolódtunk a Nyugdíjas Klubok és Idősek „Életet az éveknek” Országos Szövetségéhez, és tagjai vagyunk a Fejér Megyei Szövetség Nyugdíjas Szervezetének is. Mindkét szervezet sokféle programot kínál.

-Megemlékezik Anyák napjáról, az idősök világnapjáról.

-Szervez: néptánc, versmondó műsort, ki mit tud versenyt.

-Lehetőséget ad jelentkezés alapján az Idősek akadémiaja által megrendezett előadás sorozathoz.

-A megyében lévő nyugdíjas klub vezetőinek összejöveteletet szervez, ahol előkerülnek az aktuális klubéleti témák, információk közlése, program ajánlatok stb.

Remélem sikerült összefoglalni csoportunk tevékenységét.

Már többször elmondtam a gyülekezetben, hogy aki kedvet érez, jöjjön, szeretettel várjuk. Szeretnénk bővíteni a csoportot, hogy továbbra is megmaradjon, és a gyülekezet javát szolgálja.

Hálásan köszönöm Isten gazdag áldását, gondjaiba vesz bennünket.

Nap, mint nap megtapasztaljuk mérhetetlen szeretetét.

Köszönöm Bencze András lelkész úr bizalmát, támogatását. Köszönöm a csoport minden tagjának értékes munkáját, és szeretetét.

Kívánok minden nyugdíjas társamnak jó egészséget, békeességét, sok örömet, kitartást!

Továbbra is tartson össze bennünket a gondviselő szeretet! Isten éltesen bennünket még sokáig!

Szeretettel: Kárász Lajosné nyugdíjas klub vezető

„Irgalom, békeesség és SZERETET adassék nektek bőségesen!”

„Sósóróvá válni Isten kezében”

Ünnepi úrvacsorás istentisztelettel kezdődött 2016. július 7-én a Föld sója Közép-európai Keresztény Találkozó a budapesti Tüskecsarnokban. A négynapos ökumenikus rendezvény házigazdája idén a Magyarországi Evangélikus Egyház (MEE) volt. Az idén tízedik alkalommal megrendezett ökumenikus találkozót először 1991-ben a kelet-németországi Görlitzben, legutóbb 2014-ben a lengyelországi Boroszlóban tartották meg. A négynapos rendezvényre Erdélyből, Lengyelországból, Szlovákiából, Németországból, Csehországból, Romániából, Ausztriából, Ukrajnából, Finnországból, Oroszországból, Fehéroroszországból és Amerikából is érkeztek.

Gyülekezetünkől ennek a találkozóknak a nyitónapján négy fő, a szombaton rendezett programokon pedig tíz fő vett részt.

A **nyitó istentiszteleten** Gáncs Péter elnök-püspök volt az igehirdető, a *„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni?”* (Mt 5, 12a) alapige alapján.

A prédikáció részletezése helyett, mely más helyeken már többször publikálásra került, a gyülekezetünk résztvevőinek vallomásait közöljük.

Először Pirka Lajos által írt gondolatokat, aki feleségével a nyitó istentiszteleten vett részt.

Gondolatok a „Föld Sója” találkozóról (Pirka Lajos)

Július 7-én gyülekezetünkől négyen –Takácsné Hajnalka, lánya Hajni, feleségem és én – utaztunk Budapestre, a Föld Sója találkozó nyitó istentiszteletére. Mindig nagy hatással vannak rám az ilyen nagy közösségi alkalmak. Így volt ez két évvel ezelőtt Wrocławban is, ahova kórusunk meghívást kapott, és részese lehettem az ottani találkozóknak. Ezek az élmények elevenedtek fel, amikor a Tüskecsarnokban, az istentisztelet előtt a wroclawi találkozóról vetítettek képeket. Érdekes volt számomra, hogy nyitó istentiszteletünk kezdetén az „Erős vár a mi Istenünk” milyen modern feldolgozásban szólalt meg. Nagyon illett az alkalomhoz illetve az igehirdetéshez a főének: „Ízt ad a só, megtart, óv romlatlanul.....”. Gáncs püspök úr az igehirdetéséhez felhasznált sósóróval/amely a wittenbergi vártemplom tornyát formázza/ a Reformáció közelgő 500. évfordulójára emlékeztetett. Az igehirdetés mondanivalója: Legyünk mi is ilyen sósórók, tanítványként legyünk látható erők azok számára, akik eltávolodtak, vagy még nem kerültek közel Jézushoz. Az istentisztelet zárásaként jó volt megélni az Úrvacsora közösségét, érezni, hogy Krisztusban testvérek vagyunk.

A szombati nap 2016. július 9. egyben a Nyugati Egyházkerület Egyházkerületi Missziói napja is volt. A tíz főből álló székesfehérvári csoport pár kiemeltnek ítélt előadáson közösen vett részt:

-Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura (Zak. 4,6) (Szemerei János püspök Bibliatanulmánya)

-Akkor is Isten gyermeke vagyok, ha bánanak – Pál Feri atya a „föld sójáról”

-A reformáció és az egyházak jövője (Közép-Kelet-) Európában (Dr.Heinrich Bedford-Strohn bajor evangélikus püspök és Balog Zoltán dialógusa)

A beszélgetés, a reformáció és az egyház jövőjéről, de leginkább a menekültkérdés egyházi és politikai, magyar és német álláspontjairól szombaton a Föld Sója Közép-Európai Keresztény Találkozón.

A Pröhle Gergely országos felügyelő által moderált, a magyar miniszter és a bajor püspök szikrázó vitája öleléssel ért véget.

A különböző szekciókban folytatódó programokon való részvételünk a mi csoportunkat is megosztotta.

Mielőtt a közös záró istentiszteletéről írnék, álljon itt *Takácsné Hajni* írása, aki több programról is leírja érzéseit és gondolatait:

Gondolatok a Föld sója elnevezésű rendezvényről. (Takácsné Hajni)

Nagy várakozással és izgalommal készültünk a Közép-európai keresztény találkozóra. Leányommal a csütörtöki Nyitó Istentiszteleten és a szombati egész napos programon, illetve a Záró Istentiszteleten vettünk részt. Sok-sok ismerőssel és különböző nemzetiségű keresztény emberrel találkoztunk. Számomra az volt a legcsodálatosabb, hogy a nemzetek sokszínűségében mégis harmónia rejlik, amely a közös imádságokban és a gyülekezeti énekekben mutatkozott meg leginkább.

A szombati programból Pál Ferenc atya előadása nagy hatást gyakorolt ránk a három szék megszemélyesítésével. A saját életéből hozott példákon keresztül érzékeltette, hogyan rendezzük az önmagunkkal, egymással és Istennel való kapcsolatunkat.

Délután párhuzamosan, több helyszínen zajlottak a programok, pódiumbeszélgetések, filmvetítések, egyházzenei koncertek, a bőség zavarával küzdve nehéz volt választani közülük. Végül a Láthatatlan színház mellett döntöttem, mely egy életre szóló, Isten közeli élményt jelentett a számomra. A záró istentisztelet előtt Kodály Zoltán: Budavári Te Deum című művét a nemzetközi kórusok összkara adta elő a Lutheránia énekkar vezetésével. Közreműködött még a Budapest Symphony Orchestra, szólót énekelt Bódi Zsófia, Németh Judit, Megyesi Zoltán és Berczelly István. Vezényelt Kamp Salamon.

Az istentisztelet előtt még Martin Junge a Lutheránus Világszövetség (LVSZ) főtitkára is köszöntötte a találkozó résztvevőit.

A záró istentiszteletet Fabiny Tamás evangélikus püspök tartotta német nyelven. Az istentisztelet végén Gáncs Péter, elnök-püspök átadta a találkozó stafétáját a program következő házigazdájának, Manfred Kochnak, az Osztrák Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház szuperintendensének. Megtudtuk, a tizenegyedik találkozó 2020-ban az ausztriai Grazban lesz.

A „Ti vagytok a Föld sója” keresztény találkozóról írt tudósítást Pál Feri atya magvas gondolatával fejezem be, mely legyen biztatás számunkra, hogy érdemtelenységünk érzése ne vehessen erőt rajtunk.

„Próbáltam Istennel, de nem megy, próbáltam nélküle, de úgy sem megy, neki viszont, még velem is megy!”

Az írást összeállította a résztvevők gondolatainak felhasználásával:

Prépost Károly

Virág Jenő: Dr. Luther Márton önmagáról

A teológia doktora

Álljon itt Luther Márton igehirdetéssel, valamint a doktorátussal kapcsolatos, néha ironikus humorral megfogalmazott saját vallomása:

Dr. Staupitz sok jót cselekedett. Különösen kedvelte és támogatta azokat, akik tanulmányokat folytattak.

Staupitz azt akarta, hogy igehirdető legyek. Nagyon féltém a szószéktől. Mégis ebben az irányban kellett előrehaladnom. Rákényszerítettek a prédikálásra. Eleinte az ebédelőben kellett beszélnem a testvérekhez. Mennyire féltém a szószéktől!... Több mint 15 érve volt, melyekkel dr. Staupitz előtt vissza akartam utasítani a megbízatást, épp e körtefa alatt ahol most ülünk. De nem használt semmit. Végül ezt mondottam: "Dr. Staupitz Uram, Ön a halálba kerget engem; nem élek még egy negyed évet sem" - így felelt: "Legyen az Isten nevében! Istenünknek nagy dolgai vannak; odafönt is nagy szüksége van okos emberekre!"

Milyen sokat prédikáltam! Azt hiszem ezer esztendő alatt sem akad olyan ember, akinek a hivatása annyira súlyos terhet jelentene, mint nekem, aki már 30 éven át prédikáltam, sokszor egy nap háromszor, azonkívül mindennap a böjtben. Néha egy napon négy prédikációt is mondtam, úgyhogy azt hiszem, tartottam annyi prédikációt, mint Ambrosius és Augustinus.

Ha prédikálni akarsz, beszélj Istennel ilyenformán: "Édes Istenem, az a szándékom, hogy a Te dicsőségedet hirdessem, Rólad beszéljek, Neked adjak hálát és a Te neved dicsóítsam. Jóllehet én ezt nem tudom olyan jól, amennyire kellene."

Álmomban sokszor szenvedtem, mert azt éreztem, mintha prédikálnom kellene és nem volna meg a kéziratom.

Krisztus prédikálása igen nehéz és veszélyes tisztség. Ha ezt annak idején tudtam volna, sohasem prédikáltam volna, hanem Mózzessel együtt (II. Móz. 4, 13.) azt mondtam volna: "Kérlek Uram, csak küldd, akit akarsz." Senki nem tudott volna rábírnivala a prédikálásra.

Sokszor tettem magamnak szemrehányást, amikor a szószékről lejttem: "Pfüj, hogyan prédikáltál?! Ezt ugyan jól megcsináltad, nem ragaszkodtál a kézírathoz." De ugyanezt a beszédet az emberek igen-igen dicsérték, hogy ilyen szép prédikációt már régen nem mondtam. Amikor a szószékről lejttem és gondolkoztam, azt találtam, hogy egyáltalán semmit, vagy igen keveset prédikáltam abból, amit leírtam.

Minden lelkésznek meg kell szoknia, hogy világosan és egyszerűen prédikáljon. Gondolnival kell arra, hogy fiatal, fejletlen értelmű embereknek prédikálnak, a pórnépnek, mely épp oly keveset ért meg, mint a fiatalok. Ilyenek vannak a legtöbben. Olyan legyen a beszéd, hogy ezek is megértsék, vagy legalább valamit felfogjanak belőle és életüket

megjebbítsák. Nekem és Melanchthon Fülöpnek nem kell, hogy prédikáljanak, noha mi is tanulhatunk. Nem kell a prédikálásnál a nagy szavakkal vitézkedve dobálózni, pompásan és művésziesen, hogy lássák, milyen tanult az ember és nem szabad a maga dicsőségét keresnie. Nem erre való ez a hely. A hallgatósághoz kell alkalmazkodnia és ez hiányzik általában a lelkészeknél. Úgy prédikálnak, hogy a köznép igen keveset tanul belőle... Egyszerűen prédikálni nagy művészet. Krisztus maga így tett. Ő a földművelésről, a mustármagról beszél és csupa egyszerű, pórias hasonlatot használ. Krisztus a lehető legegyszerűbben beszélt és mégis ő maga volt az ékesszólás. A próféták se túl magasak, mégis sokkal nehezebbek. A leghelyesebb és legszebb ékesszólás az egyszerű beszéd.

Így hát Wittenbergben igehirdető lettem. Kevéssel ezután Staupitz, a rendfőnököm egy napon elgondolkodva ült az alatt a körtefa alatt, mely ma is az udvaromon áll.

Egyszer csak így szólt hozzám: "Magister Úr, Önnek le kellene tennie a doktorátust; így tud majd alkotni." Amint vonakodtam, így szólt Staupitz: "Ugyan kedvesem, ne légy okosabb, mint az egész konvent és az atyák." Erre én: "Bizonyos, hogy nem fogok sokáig élni, minek hát ilyen nagy költségeket csinálni?" Staupitz ezt válaszolta: "Mindegy. A mi Urunk Istenünknek most sok dolga van a mennyben, ha meghalsz a tanácsába kerülsz, neki pedig néhány doktorra is szüksége van!" Így utasított vissza tréfával. Nem sokkal ezután Lipcsébe utaztam, hogy a fejedelmi kincstártól az avatási költséget átvegyem.

28-ik életévemben (1512. október 19-én) avattak doktorrá. Amikor doktor lettem, még nem ismertem az evangéliumot. E szavak: "igaz" és "Isten igazsága", mint mennydörgés hatottak lelkiismeretemre. Amikor hallottam, megijedtem és azt gondoltam: "Ha Isten igaz, akkor meg fog büntetni."

Dr. Luther Márton

Konfirmáció

A tanév kezdetén hadd hívogassuk azokat a fiatalokat, akik 13. életévüket betöltik ebben az évben. Az iskolai kötelező hit- és erkölcsóra órákon a gyermekek megismerik a Bibliát, beletekintenek az egyháztörténet érdekes világába. A gyülekezet-ismeret, az éneklés és imádság, hitünk elmélyítése már nem iskolai keretek között, hanem gyülekezeti körben folyik. A konfirmációi oktatás szerdánként 16,30-kor kezdődik.

Ugyanígy hívogatjuk azokat a felnőtteket is, akik szeretnének hitükben megerősödni, evangélikus hitvallásunkat megismerni. Akik ilyen konfirmációi előkészítőn szeretnének részt venni, kérjük, jelentkezzenek a lelkesi hivatalban. A jelentkezőkkel közösen alakítjuk ki a képzés menetét és idejét.

Csurgói szeglet

A facebook közösségekre, klubokra az a jellemző, hogy hasonló gondolkodású, érdeklődési körrel rendelkező emberek csatlakoznak hozzájuk, látogatják. Az egyház nem civil szolgáltató szervezet, még ha oly sokszor ezt is szeretnék az emberek, az állam. Bár végez ilyen tevékenységet az egyház, hisz idősothonokat tart fenn, foglalkozik roma integrációval, táborokat szervez stb, de ez nem összekeverendő eredeti valós céljával. Az egyház, a gyülekezetünk nem azt a célt szolgálja, hogy egymás társaságáért járjunk templomba és a pénzünkért csupán jól érezzük magunkat. Ha így lenne, akkor a székeket körbe rendeznénk és mi egymást nézhetnénk a hétvégi alkalom ideje alatt.

A padok azonban mind egymás mögött helyezkednek el, egy irányba nézve, Jézusra tekintve. Nem fontos kik ülnek a padokban és az sem hányan ülnek ott. Az sem fontos, hogy akik ott ülnek kedvelik-e egymást, ismerik-e egymást. Egy fontos: a H I T-ük.

1Kor 12,12-27.

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté keresztteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: "Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része", vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: "Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része", vajon azért nem a test része-e?

Elgondolkodtam a minap. Meglepetés ért, ugyanis sokan jöttünk össze a vasárnapi istentiszteletre, ami igen szokatlan volt, annál is inkább, hisz nem volt ""nagyünnep"". Azon, gondolkodtam, hogy mi hozza ilyenkor össze az embereket és miért van az, hogy máskor meg csak 3-4 ember jön el? Mi az ami távol tartja őket a templomtól, Istentől?

Kérdeztem és kaptam válaszokat...

-Egész héten dolgozom, vasárnap pihenésre van szükségem!

-Én otthon hiszek, nem a templomban!

-Mebántott XY, többet nem megyek oda.

-Rossz volt az idő!

-Rosszkor van az istentisztelet, én olyankor főzök. stb. stb...

Van aki esetleg magára ismer?

Én azt gondolom, hogy nagyon rossz lehet, ha valakinek nincs egy órája vasárnap délelőtt arra, hogy elcsendesedjen, megpihenjen és meghallgassa a heti Igét. Nem lehet az, hogy csak azt gondoljuk, hogy nincs egy óránk? Milyen fontosabb dolgot végzünk vasárnap 9 és 10 óra között?

Természetes, hogy otthon (is) hiszünk, de aki ezt mondja,

szán-e rá akár napi pár percet is, hogy elővegye a Bibliáját és beleolvasson? Vajon hívő ember az, aki nem tud megbocsátani, ha megbántották? A rossz idő sem indok, csak kifogás. Ha idős ember jönne el szívesen, lelkesülünk elhozza autóval, vagy ha jelzi a gondnoknak, érte megyünk.

Szomorú dolog az is, hogy a fiatalok, akik lelkesen készültek a konfirmációjukra, az első úrvacsora után eltűntek a templomból, letudva „kötelességüket”. Sajnos ezeknek a fiataloknak a szülei sem adnak segítséget, hogy bekapcsolódhassanak a gyülekezet életébe. Nincs előttük a példamu-tatás.

Na és itt van az egyházfenntartói járulék, más néven egyházadó. Annak befizetése bizony nem váltja meg a lelki üdvünket. Bár úgy tűnik, teljes tagjai vagyunk általa a gyülekezetnek, hisz bekerülünk vele a választói névjegyzékbe, de ez csak látszat-tagság. Mert ki is az igazi tag? A magukat evangélikusnak valló, a gyülekezet lelki és anyagi fenntartásához hozzájáruló, 18-dik életévét betöltött személyek. Figyelem!!! LELKI fenntartásához is hozzájáruló!

Vagy erre akkor ezek szerint nincs szükségünk? Akkor miért van az, hogy ha esküvő van, akkor tömve a templom? Ha meghal valaki, eljönnek a családtagok imádkozni, karácsonykor, húsvétkor alig férünk el? Amikor valakit a bűnei miatt emészt a bűntudat, rendszeresen, minden héten ott ül a templom egyik sorában?

Biztosan sokan nem tudják, hogy milyen szerencsések vagyunk mi csurgói evangélikusok: Nekünk megadatott, hogy barátságos, megértő lelkipásztoraink legyenek. Nem minden gyülekezet mondhatja ezt el magáról!!! A szentségeket tisztán szolgáltatják ki nekünk. Esküvőn, temetésen, vasárnapokon ingyen szól Isten Igéje. Ez sem így van mindenhol.

Az istentiszteletek emberközeli, érthetőek, személyesek, mindenkit megérintőek. Télen a gyülekezeti házban meleg szobában lehetünk. Azok, akik közülünk rendszeresen járnak az istentiszteletekre, segítik egymást, készek a szolgálatra, pedig elfoglalt emberek ők is. Szívesen várnak mindenkit. Ennyi adományt nem mindenki tudhat magának. De talán ez is kevés...

Úgyhogy felteszem a kérdést, akkor mi legyen? Személy szerint mindenkit szeretnék megszólítani, mit tegyünk, mit tehetünk a gyülekezetünkért? Kérem adjanak ötletet, tegyenek javaslatot, kérjenek!!! Hogyan segítsünk mi presbiterek abban, hogy el tudjanak jönni, el akarjanak jönni Önök is?!

Kérjük, ne feledjék el imáikba foglalni a mi kis gyülekezetünket. Nagy szükség van rá.

Luk 11,9-10.13: Én is mondom néktek: Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a

zörgetőnek megnyitattik. Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.

(Szabó Attiláné)

Az adományról, perselypénzről és az egyházfenntartói járulékról

Gyülekezetünkben a szokásos kiadásokat (áramszámla, vízdíj, szemétszállítás díja, temetőgondozás, gyülekezeti alkalmak, takarítóeszközök, tisztítószerek, felszerelések pótlása, karbantartása, társegyházi hozzájárulás, stb. a gyülekezeti tagok adományaiból, a perselypénzekből és a fenntartói járulékokból fizetjük. A Magyar Állam vagy más egyházi szervezet a gyülekezeti élet ezen költségeit nem támogatja. Támogatást felújításra vagy közösségi programok szervezésére, lebonyolítására kaphatunk.

Az adományok befizetéseknek a következő módjai vannak:

A templomtérben elhelyezett persely. Tartalmát minden istentisztelet után két presbiter számolja össze és a perselykönyvben jegyzőkönyvezve a pénztárba kerül a tartalma.

Adomány adható a perselypénztől és egyházfenntartói járuléktól függetlenül, célzottan (céladomány, pl. orgonaépítésre), vagy egyéb fenntartói célokra. Az adományokról és az egyházfenntartói járulékról nyugtát állít ki a pénztáros.

Egyházfenntartói járulékok: A Presbitérium 2012. februári határozatában leszögezte, hogy az egyház támogatása lelkiismereti kérdés. Megszüntettük az egységes megajánlás díját és azt minden gyülekezeti tag belátására bízunk.

Az egyháztagság feltétele az egyházfenntartói járulékok fizetése. Évente esedékes. Aki év végéig rendezti az egyházfenntartói járulékok befizetését, azt - ha az egyéb feltételek is fennállnak - a következő évben felvesszük a gyülekezeti névjegyzékbe, mely a gyülekezeti választójogot biztosítja. A gyülekezeti névjegyzéket minden év elején újra és újra elkészítjük, tehát a befizetés elmaradásával arról automatikusan lekerülünk!

Az egyházfenntartói járulékok befizetésének változása: A tavalyi évtől a személyes befizetés mellett a csekkes módot is bevezettük. (Csekket talál a borítékban)

Minden évben 1 vagy 2 alkalommal küldünk összeget nem tartalmazó csekket. Az összeget beírva postán befizethető az éves hozzájárulás. Kérjük, hogy a **nevet, címet pontosan, olvashatóan** töltsék ki és a közleményben szerepeltessék a befizetés **célját és a Fehérvárcsurgó megnevezést.** (pl. Fcsurgó, 2016.évi egyházfenntartói járulékok.)

Bármilyen kis összeggel hozzájárulva egyházunk támogató tagja marad vagy lesz, ami továbbra is gyülekezetünk életben maradását biztosítja. Kérjük testvéreinket, hogy felújított templomunkat ne hagyják gazdátlanul, segítsék, hogy ne csak az épület, de a benne folyó élet is megújulhasson!

Köszönjük szépen a (presbitérium tagjai)

Szélrózsa

Idén ismét megrendezésre került a Szélrózsa Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozó, melynek a Mátra Kemping adott helyet. A lehető legkülönbözőbb emberek találkozhattak az ország minden pontjáról. Már az utazás során lehetőségünk nyílt új ismerősöket szerezni, a buszon énekléssel, beszélgetéssel, gitározással töltöttük az időt. Számomra hatalmas élmény volt megtapasztalni, hogy milyen nyitottak az emberek. Olyanokkal tudtunk óráig tartó őszinte beszélgetéseket folytatni, akikkel akkor találkoztunk először, és lehet, hogy többet sem látjuk egymást.

Az időjárási körülmények igazán összekovácsoltak bennünket, hiszen szinte minden nap szakadt az eső. Amiben csak tudtunk, segítettünk egymásnak.

Rengeteg program kínálkozott, ahol a legkisebbektől a legnagyobbakig mindenki találhatott kedvére valót. Sokunknak inkább az okozott nehézséget, hogy választani kellett a jobbnál jobb lehetőségek közül. A filmklubtól kezdve a különböző fórumbeszélgetéseken, missziós beszámolókon és evangelizációkon keresztül a gyermeksarokig számtalan alkalom várta a résztvevőket. A nap elmaradhatatlan része volt az esti koncert, ahol különböző világi- és egyházi együtteseket hallgathattunk. Szintén az esti program részét képezte a táncbázis, mely egyedülálló légkörrel hatalmas élményt nyújtott minden résztvevőnek.

Azt hiszem, az idei Szélrózsa sem okozott csalódást, és lelki töltekezéssel, értékes programkínálattal, életre szóló barátságokkal és a Krisztus közösségéhez tartozás örömeivel gazdagította élményeinket.

„IFI”

El nem mondott ima

Fáj, hogy nem szólhatok.
Bár mondtam volna ezernyi szép gondolatot,
Mégis itt ülök szavaim börtönébe zárva,
Süket csendet hallgatok.

Fáj, mert adni vágytam,
Helyette most én kapok.
Mégsem bánom már, hogy így lett,
Hisz oly gyakran hiába szólalok.

Mert az igazi fohász nem az ajkakon,
Benn a szívben fakad.
Nem száll tova szép szavakon,
Örökre bensőm kincse marad.

Szállni tanul a lelkem,
Szólni a szám,
Közben a csend néma szárnyain
Az Úrhoz talál imám.

Gégény István

Beszámoló, a finn testvérgyülekezetből, a gyülekezetünk munkaév-kezdő napjaira érkezett vendégeink nálunk töltött öt napjáról

Bevezetésül álljon itt a Révfülöpön, Hafenscher Károly lelkész úr vasárnapi prédikációjának alapigéjéből, az egy-ségről, a hittestvérségről valló részlet:

„...*egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek;...*” (Ef.4, 5-6)

A székesfehérvári gyülekezet meghívására, öt napra Székesfehérvárra érkezett a kemi gyülekezet lelkésze Tuomas Tölli, és Hanna-Kaisa Taanila a kemi gyülekezeti tanács tagja.

Csütörtökön érkeztek, este a *Sampo* Székesfehérvári Finnbarátok Köre összejövetelén vettek részt. Igazán jó hangulatú, kellemes estét töltöttünk együtt. Két család vállalta, hogy a Székesfehérváron töltött napokon szállást és ellátást biztosítanak számukra. Emmer Károly és felesége a gyülekezetből, Varga József és felesége a baráti körből.

Pénteken Révfülöpre utaztunk, hogy három napot együtt töltsünk a székesfehérvári gyülekezet tagjaival. A hivatalos program pénteken 18h-kor vacsorával kezdődött, de egy kisebb csoport már délelőtt közös kirándulásra indult. A programunkban a Várpalotai Evangélikus Templom megtekintése, a Várpalotai Evangélikus Óvoda látogatása szerepelt. A csodálatos nyári meleget kihasználva pár órát töltöttünk Badacsonyban. A következő program Keszthelyen várt bennünket. Itt a csatlakoztunk a székesfehérvári csoporthoz. A felújított Festetics kastély megtekintése, ahol még egy kis sétakocsikázásra is volt lehetőségünk a kastély udvarán. A kastély gyönyörű termeit, nagy tudású és jó humorú vezetővel tekintettük meg. Megnéztük még a vadászati kiállítást és a vasút modellezési kiállítást.

Vendégeink hangot adtak azon véleményüknek, hogy Magyarországnak öreg kultúrája van, ami nagy hatással volt rájuk

Este érkezünk meg Révfülöpre, ahol nem kis lelki feltöltésben volt részünk. Az Ordas Lajos Oktatási Központ minden oda érkező számára kedves, otthonos hely. A ház hangulata egyedi. Az esti áhítat után egy „játékra” került sor. Mindenki kapott egy üres papírt, a feladat az volt, hogy lerajzoljuk egymást, kis megfigyelés után. Egy-egy embert többen rajzoltak meg. Pillanatok alatt igazi, felszabadult hangulat uralkodott, eltűntek a nyelvi nehézségek, mindenki „értette” a feladatot. A finn lelkész meg is fogalmazta, hogy benne ott valami „elindult”, és motivált lett a későbbi programok befogadására.

A szombat délelőtt mély, lelki hangulatban telt. Négy pár bizonyágtételét hallgattuk meg arról, hogy „*Hogyan szólított el, hívott el Jézus?*” Beszédes volt a terem csendje, érezhető volt, hogy mindenki mennyire azonosul a hitvallóval. Finn vendégeink is tudták követni az el-

hangzottakat, Kósa László nyugalmazott lelkész folyamatos fordításával. Ezúton is köszönetet mondunk testvéreinknek, akik vállalták ezt a nem könnyű feladatot, hogy közel hatvan ember előtt beszéltek hitükről, elhívásukról. Álljon itt a nevük is az elhangzás sorrendjében. Hódi Márton – dr. Bencze Réka; Böjtösné Füke Veronika; Takács László-Takácsné Hajnalka; Pethő Árpád-Pethőné Mariann. A bizonyágtételek mély gondolatokat, érzéseket indítottak el bennünk. Kemi testvéreink reakciója a következő volt. Ez egy csodálatos dolog, de náluk ez még elképzelhetetlen, hogy személyek mások előtt így megnyílnak. Számukra ez volt a hétvége egyik nagy ajándéka.

Délután a kemi gyülekezet lelkésze, Tuomas Tölli előadását hallgattuk meg, „*Missziói küldetésünk Kemiben*” címmel. Betekinthettünk testvérgyülekezetünk életébe. Mindannyian láthattuk, hogy más szokások, örömök, nehézségek vannak náluk, mint nálunk. Nagyon jó lehetőségek az ilyen alkalmak, hogy véleményt cseréljünk, kapjunk ötleteket, illetve átadhassuk a nálunk jól bevált szokásokat.

A másik előadást dr. Hafenscher Károly, mint a reformációs emlékbizottság miniszteri biztosa tartotta. Tartalmas előadásban beszélt az ötszázadik évfordulóhoz kapcsolódó országos programokról, valamint a saját városunkban történő megjelenés lehetőségeiről.

A vasárnapi istentisztelet is „ajándék” volt számukra. Meghatódva köszönték meg mindketten, hogy Magyarországon, az istentiszteleten az ige finn nyelven is elhangzott.

Ezt az őszi hétvégét nemcsak a nyári, meleg napsugarak ragyogták be. Mindannyian lelkileg is feltöltődve, megújulva indultunk haza.

Tuomas Tölli lelkész úr Istennek hálát adva köszönte meg a meghívást, egy nagy „gyöngyszem” volt számukra ez a hétvége. Nagy erőt ad neki az elkövetkezendő munkájához, a két gyülekezet közti kapcsolat építésében. Már most úgy érzi, hogy lélekben eltűnt a két város közti, 2000 km-es földrajzi távolság.

Az öt napos programtól sem fáradt vendégeket hétfőn este a Bencze család hívta meg otthonába. A késő esti órák békés, meghitt légkörben lehetősége volt a két lelkésznek - Andrásnak és Tuomasnak - beszélgetni a jövőről. Baráti ölelésük biztató jele, az előttünk álló közös útnak, kapcsolatnak.

Prépost Károlyné, Judit

„...éljetez méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok...” (Ef. 4,1) (Munkaév-kezdő napok a révfülöpi Ordass Lajos Oktatási Központban)

A Székesfehérvári Evangélikus Gyülekezet szeptember 16-18. között közösen töltött napokkal kezdte meg az új munkaévet. Az együttlét célja, hogy segítse a munkatársak összehangolódását, másrészt lelki támogatást adjon hivatásuk betöltéséhez. A vasárnapi igehirdetés, melyet dr. Hafenschner Károly lelkész, az oktatási központ igazgatója tartott, alapigéjének (Ef. 4, 1-6) kezdő sora is a hivatásról, az elhívásról szól. Ezért is választottam írássom címéül ezt a sort. A közel három napos együttlét, melyen a presbiterek és gyülekezeti munkatársak családtagjai is részt vettek, a hivatás, elhivatottság gondolatköréhez kapcsolva telt.

A hétvégét együtt töltötte velünk a Kemi testvérgyülekezetből érkezett két meghívott vendég is. Tuomas Töllli lelkész és Hanna-Kaisa Taanila a gyülekezeti tanács tagja, akik felkérésünkre szombaton délután előadást is tartottak „*Missziói küldetésünk Kemiben*” címmel. A finn testvéreink öt napos programjáról külön írásban számoltunk be. Ők is aktívan vettek részt az összes Révfülöpön tartott programban, így az egyes események részletes leírása a róluk szóló írásban található.

A résztvevő családokkal gyermekek is érkeztek közénk. Arról, hogy ők is jól érezzék magukat a veszprémi gyülekezetből érkezett segítők gondoskodtak.

A szombat esti áhítatot Böjtös Attila tartotta. Saját családjának történetét szötte bele az igehirdetésébe. Szüleik ifjúságától elindulva, milyen utat kellett bejárni ahhoz, hogy a jelenleg körünkben tartózkodó keresztény családig eljuthattak.

Vasárnap délelőtt úrvacsorával egybekötött istentisztelet méltó lezárása volt gyülekezetünk munkaév-kezdő napjának. Hafenschner lelkész úr az igehirdetést az útmutatóban erre a vasárnapra elrendelt íge alapján végezte, de úgy érezzük mintha az igék a három napos együttlétünk célját fogalmazták volna meg. Ezért is idéztem írásomban ebből az ígeszakaszból két alkalommal is.

A közösen eltöltött három nap során nem csak a szervezett programok szolgálták épülésünket. Értékes beszélgetések, akár borozgatással is egybekötve, szintén egymás jobb megismerését szolgálták.

Közös problémák kibeszélése során erősödött bennünk az összetartozás öröme. Néha úgy érezhettük, hogy egymásra figyelve, önmagunkat fedezhetjük fel hittestvéreink arcában. A közel hatvan fő egy nagy családként tudott együtt élni ebben a három napban. Ismeretekben gyarapodva, lelki feltöltődéssel felvértezve, bizakodással tekinthetünk a gyülekezeti életünk további folytatása elé.

Zárásként, az igehirdetési alapigéből idézve, mindannyiunk figyelmébe ajánlom az alábbi útmutatást:

„...;viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét, a békesség kötelékével.” (Ef. 4, 2-3)

Prépost Károly

Egy kiállítás öröme

Augusztus utolsó hetében nem mindennapos kiállítás volt gyülekezeti házunkban. Régi ismerősünk, Trautelore Schmidt életművének néhány darabját csodálhatták meg az ide látogatók. A 80. életévét betöltött kézműves művész testvérvárosunkból és testvérgyülekezetünkéből Schwaebisch Gmündből egymaga kocsikáztatta ide 12 éves kora óta készített munkáinak darabjait: sok fantáziával, finom mintákkal fonott kosarakat, vesszőfonásos keretű tükröket, melyek ezerszámra készültek. Az igazi különlegességek azonban a kézi festéssel, az egész világon szabadalmaztatott technológiával készült textilmunkák: leheletkönnyű kínai selyemből megálmodott sálak, esernyők, nyakkendők, lámpaernyők, illetve selyemre nemezeléssel rádolgozott állatszörrel /nerc, gyapjú, alpaka/ díszített ruhadarabok, amelyek a szivárvány minden színében tündököltek.

Nemcsak saját alkotásaiban gyönyörködhattunk, hanem sok évtizede és ma is tartó tanítása során született tanítványi munkákból is több tucatnyit láthattunk.

Az eladásra szánt darabok árát, mint ezt mindig teszi, jótékonyági célokra - többek közt gyülekezetünk támogatására - fordította, mondván: így nyer igazi értelmet munkája.

Adjon Isten neki a továbbiakban is jó egészséget, alkotókedvet és -erőt saját és mások örömére!

Mescha Judit

8000 Székesfehérvár
Szekfű Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

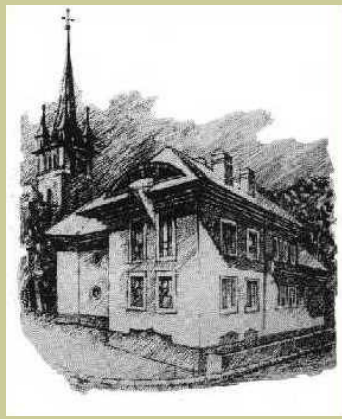
bencze.andras@lutheran.hu

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/SzekesfehervariEvangelikus>

SzekesfehervariEvangelikus

Egyhazkozseg

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1%-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

Egyházközségünk bankszámlaszáma: 11736116-20082422

ALKALMAK A GYÜLEKEZETBEN

Az alábbi adatok tájékoztató jellegűek. Kérjük, figyeljék az istentiszteleti és világhálós hirdetéseket!

Istentiszteletek:

Székesfehérvár templom Vasárnap 10,30 h Az istentiszteletekkel párhuzamosan gyermek-istentisztelet a gyülekezeti teremben

Fehérvárcsurgón evangélikus templom Vasárnap 9 h Hónap első vasárnap családi istentisztelet úrvacsorával

Sárosdon református templom Vasárnap 16 h Minden hónap 2. és 4. vasárnapján

Gárdonyban református templom Vasárnap 9 h Minden hónap 2. és 4. vasárnapján

Imaközösség Székesfehérvár Gyülekezeti ház Hétfő 8,30 h

Nyugdíjas klub Székesfehérvár Gyülekezeti ház Hétfő 14 h Hónap első hétfőjén

Elmaradt hittanórák – felnőttek beszélgető köre Székesfehérvár Gyülekezeti ház Hétfő 18 h

Elhívástörténetek a festészetben

Baba-mama kör Székesfehérvár, Távírda u 31-33. 1. emelet Kedd 9,30 h Szeptember 20-tól minden második kedden

Gyülekezeti hittanórák óvodás kortól konfirmációig 3 korcsoportban Székesfehérvár

Gyülekezeti ház Szerda 16,30h

Énekkari próba Székesfehérvár Gyülekezeti ház Szerda 18 h

Missziói kör - Székesfehérvár Gyülekezeti ház Csütörtök 15 h

Gyülekezeti bibliaóra Székesfehérvár Gyülekezeti ház Csütörtök 16 h

Irodalmi kör Székesfehérvár Gyülekezeti ház Csütörtök 18 h Havonta egy megbeszéltek alkalommal

Munkatársi megbeszélés Székesfehérvár Gyülekezeti ház Csütörtök 17,15 h Havonta egy megbeszéltek alkalommal

Presbiteri gyűlés Székesfehérvár Gyülekezeti ház Csütörtök 18 h Havonta egy megbeszéltek alkalommal

Ifjúsági kör Székesfehérvár Gyülekezeti ház Péntek 16 h

Házasság Hétvége Székesfehérvár Gyülekezeti ház Péntek 18,30 h Havonta egy megbeszéltek alkalommal

Ünnepi alkalmak:

Október 2. vasárnap 10,30 h Betakarítási hálaadó istentisztelet

Október 8. szombat Országos evangélikizáció Budapest Deák tér

Október 9. vasárnap 16 h Egyházmegyei kórustalálkozó

Október 28. péntek 18h Tóka Ágoston orgona-hangverseny

Október 31. hétfő 10,30 h Reformációi istentisztelet

hétfő 18 h Reformációi ünnep

November 1. kedd 16 h Temetői istentisztelet az evangélikus temetőben – Homokosor

November 20. vasárnap 10,30 h Örök élet vasárnapja, megemlékezés elhunytjainkról

vasárnap 16 h Énekkari szeretetvendégség

November 26. szombat Családi ádventezés

December 4. vasárnap Ádventi vásár megnyitása

Szolgáló közösségek:

Oltárdíszítők közössége Szolgálati kör; a templomi istentiszteletek előkészítése, lezárása (Kocztur Klára)

Diakóniai csoport Krízis központban étkeztetés havonta két este (Rumy Imre és Mária)

Énekkar – zenei szolgálat Közös éneklés és zenélés Isten dicsőségére (Csekéné Bányai Erzsébet)

Vendéglátó csoport Szolgálati kör: a gyülekezeti szeretetvendégségek, vendéglátások (Mescha Wilfriedné)

Zöld csoport Kertrendezés, épületgondozás (Vezető Budahegyi Ferenc)

Temető fenntartó Temető gondozása (Nagy Sándor temetőgondnok)